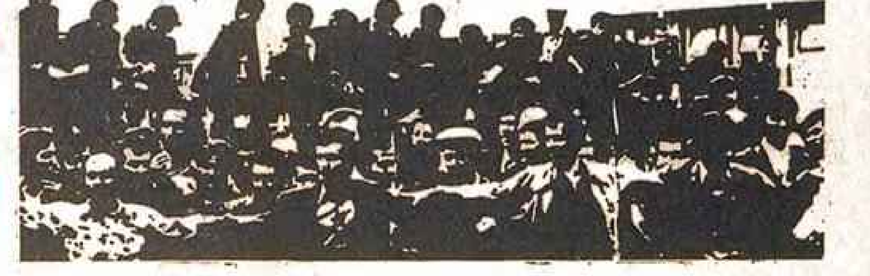
32
1 şubat 78

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET-MÜCADELEMİZDE

Gerçek

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

ONBEŞ GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 FİYATI: 250 kr.

EMEKÇİLER: DEMOKRASİ İÇİN GÖREV BAŞINA!

demokrasinin sınırlarının genişletilmesi Ecevit Hükümetine bırakılamaz

o ECEVİT HÜKÜMETİ, MC'NİN BÜTÇESİNE SAHİP ÇIKTI. BU DA GÖSTERİYOR Kİ, ECEVİT HÜKÜMETİ ÇALIŞANLARIN HAYAT ŞARTLARINI İYİLEŞTİRME NİYETİNDE DEĞİLDİR.

- KANLI SALDIRILAR, FAŞİST CİNAYETLER SÜRÜYOR.
- FAŞİST KURŞUNLARA HEDEF OLMAMAK İÇİN,
- EKONOMİK HAKLARIMIZI ALMAK İÇİN,
- DEMOKRASİNİN SINIRLARINI GENİŞLETMEK İÇİN GÖREV BAŞINA!...

gerçek durum

HAK VERİLMEZ ALINIR...

Yeni Ecevit hükümetinden ne beklediğimizi ya da ne beklemediğimizi biliyoruz. Aslında bu hükümet parababalarının, içinde bulundukları ekonomik sorunlara çözüm getirsin diye kurulmuş bir hükümettir. Nitekim hükümetin vaadlerinden de anlaşılacağı gibi biz emekçilerin hayat düzeyinin yükseltilmesi için pek bir çaba gösterilmeyecektir. Nitekim Ecevit hükümetinin bir aylık yaptıklarına kısaca baktığımızda görmekteyiz ki, kapitalistlere döviz bulmak, yabancı para kaynaklarına güven verecek bir dış politika izlemek başlıca kaygu olmaktadır. Halbuki biz emekçiler, MC'ye karşı verdiğimiz mücadelede ekonomik hak ve özgürlüklerimizi öne çıkarıyor ve isteklerimizi yerine getirecek yeni bir hükümetin işbaşına gelmesini savunuyorduk. Ve bizim bu hükümetten beklediklerimiz, faşistlerin geriletilmesi, öğrenim özgürlüğünün ve can güvenliğinin sağlanması, bunlara bağlı olarak 141 ve 142. maddelerin kaldırılması, referandum hakkımızın tanınması gibi en doğal demokratik hakların sağlanmasıdır.

Ne var ki, biz emekçilerin istekleri doğrultusunda önemli bir adım atıldığını söylemek henüz mümkün değil. Hükümet ilk elden sermayedarların sorunlarına çözüm getirmeyi amaçladığını çeşitli girişimleriyle göstermiş bulunuyor. Ve biz bütün bunlardan bir kere daha anlıyoruz ki, yeni hükümetin biz emekçiler yararına bazı girişimler de bulunabilmesi dahi bizim çabalarımızla mümkün olacaktır. Daha iyi ve daha özgür bir yaşam için verdiğimiz mücadeleyi ara vermeksizin sürdürmemiz gerektiğinin ve acil taleplerimizin yerine getirilmesi için hükümeti zorlamamız lazım geldiğinin bilincindeyiz. Çünkü biz biliyoruz ki, dünyanın her ülkesinde en küçük bir hakkın kazanılması için bile emekçi sınıflar uzun ve yorucu mücadeleler vermişler ve haklarını böylece kazanmışlardır. Patronların ya da onların çıkarlarını gözetmeyi başlıca görevi bilen hükümetlerin, emekçi haklarını kendiliğinden tanıdığı hiç bir zaman görülmemiştir. En demokratik görünen burjuva hükümetlerinden bile taleplerimizi kendiliğinden yerine getirmesini beklemedik ve bunun için mücadelemizi aralıksız sürdürdük. MC nin yıkılmasından sonra da mücadelemiz aynı doğrultuda ama hiç bir zaman yeni hükümeti MC ile aynı kaba koymadan sürecektir. Bizim çıkarlarımıza uygun olarak atılacak her adımı destekliyeceğiz ve bizim çıkarlarımızı düşünmeyen hükümetlerin de bizim desteğimizi beklemeye hakkı olmayacaktır.

Öyleyse biz;

1- Tüm emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için,

2- Toplumun ve devletin olabildiğince demokratlaştırılması için,

3- En temel hak ve özgürlüklerimizi elde etmek için,

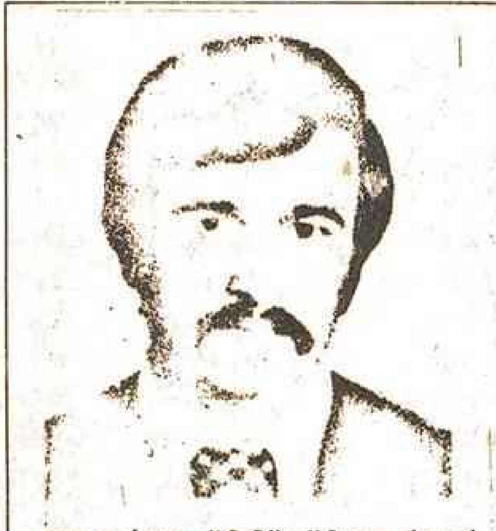
Vermekte olduğumuz mücadelede daha bir kararlı ve güçlerimizi birleştirerek yerimizi almalıyız. Taleplerimizi kendi mücadelemizle elde etmekten başka çaremiz yoktur.

Tüm işçiler, emekçiler İŞ-EKMEK-HÜRRİYET Mücadelesinin yorulmaz takipçileri olarak yeni hükümetten isteklerini almak için çaba göstermelidirler. Geçmiş deneylerimizden biliyoruz ki,

HAK VERİLMEZ ALINIR!....

Milliyetçi Cephenin iktidardan gidişi üzerinden tam bir ay geçmiş oluyor. Geçen bu bir ay içinde, MC'nin yerine gelen Ecevit kabinesinin icraatı, demokratik güçleri tatmin etmedi. Faşist güçlerin terör ve yıldırma hareketleri dinmek nedir bilmezken, devlet örgütlerindeki faşistlerin temizlenmesi, vakit almakta her nedense devam ediyor. GERÇEK Gazetesi, daha hükümet kurulurken bu endişelerini belirtmişti. Bu hükümetin tekelci sermaye çevrelerinin istem ve arzularına tercüman olma eğilimine dikkati çekmişti. Elbette MC'nin yerine Ecevit kabinesinin gelmesi, biz emekçiler için nisbi rahatlık ortamı yaratmada, karşı çıkılmayacak bir gelişme idi. Ama, bu hükümetin kuruluş sebebi, varoluş nedeni MC'nin halka reva gördüğü baskı, zulüm ve terörün kaldırılması noktasında somutlanıyordu. Ecevit ise, halkımızın bu özleminden hareketle, 'ulusal birlik', 'yaraları sarma' gibi sözler etrafında tekelci güçlerin, parababalarının içinde bulundukları krize çözüm getirme niyetini daha çok açığa vurmakta devam ediyor. "Anarşi"nin önlenmesi, öğrenim özgürlüğünün sağlanması gibi ancak köklü olarak ele alındığında çözülebilecek sorunlara ise idarei-maslahatçı bir anlayışla yaklaşıyor.

Ecevit'in faşist saldırılar karşısındaki 'bekle gör' anlayışı, Türkiye'nin diğer öteki meselelerine de yansımakta devam ediyor. Örneğin: bir Kıbrıs 'hikaye' sinde gösterdiği şöven tutum, biz emekçilerin önünde ne kadar çok demokratik görev olduğunu gösteriyor. Ecevit, Kıbrıs'ın bütünlüğüne sözde sahip çıkarken, ne idüğü belirsiz kukla Kıbrıs Türk Federe Devleti ile resmi görüşmeler yapıyor, onun faşist lideri Rauf Denktaş'la planlar kuruyor. Kıbrıs'ın meşru Cumhurbaşkanı Kipriyanuyu tanımamak gibi, uluslararası anlaşmalara, uluslararası kamuoyuna karşı geliyor. Kıbrıs'ın uluslararası bir platformda ele alınması gerekirken, o, bu gerçekten bucak bucak kaçıyor.

Kars'ta öldürülen işçi sınıfı sosyalisti, eğitim emekçisi Talât Temel.

Öte yandan devlet kurumlarına, kapıcısından odacısına kadar sızmış olan faşistlere karşı küçük parmağını bile oynatmıyor. Göstermelik bir iki kişiyi görevden alarak bunu, yeterliymiş gibi emekçilere yutturmaya kalkıyor.

Hemen hergün ilerici, yurtsever, demokrat ve sosyalistler, faşistlerin silahlı saldırısına uğruyor, eskisi gibi bunlar da faili meçhul cinayetler serisine ekleniyor. Hükümet faşist yuvalara karşı emniyet kuvvetlerinin arka sıvazlayıcı tutumunu görmezlikten geliyor.

Bunları yaparken üstelik hedef şaşırtma girişimleri de meydana geliyor. Emekçi halkımızın, demokratik toplumsal muhalefetini yıllardan beri dilegetirdiği bir konuyu faşist yuvaların, MHP'nin kapatılması istemini kulak ardı ederek, dinin siyasete alet edilmesi'ni öne sürüyor. MHP dururken MSP ile uğraşılıyor.

Kontr-gerilla üzerine söylentiler ayyuka bile sığmazken, bu tartışmaları örtmek için sıradan demeçler veriliyor. En önemlisi ise, Sinop ta düşen U-21 Amerikan uçağı'nın esrarının çözülmesi istenmiyor.

Anti-faşist, anti-emperyalist demokratik güçler, tüm emekçiler, en önde sosyalistler olmak üzere, tüm bu gelişmeleri dikkatle izlemeye devam etmelidir. Faşist Provokasyonlara, karşı uyanık, demokratik taleplerimizi dile getirmede çoşkulu olmalıyız. Unutmayalım ki, emekçilere özledikleri düzene giden yolda, kazanımları getirecek olan, ancak ve ancak, kendi mücadeleleridir.

Önümüzdeki günleri faşistlerin devlet içindeki yuvalarından tasfiye etmek, can güvenliğinin sağlanmasının üzerine gitmek, 141-142. maddelerin kaldırılması için savaşmak, işçi sınıfına yeni mücadele olanakları yaratmak için değerlendirelim. Emekçi halk muhalafeti, yığınsal olarak taleplerini bu hükümete duyurmalı, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi için güçlerini birleştirmelidir.

Unutmayalım ki, baş yazımızda da belirttiğimiz gibi, HAK VERİLMEZ ALINIR!...

soruyoruz ve cevap bekliyoruz:

U-21 UÇAĞI HANGİ ÜS'DEN KALKMIŞTIR, BU ÜS'DE TÜRKİYE'NİN HÜKÜMRANLIK HAKLARI MEVCUT MUDUR DEĞİL MİDİR?

Kamuoyunu ilgilendirdiği kadar, kamuoyundan gizlenmeye çalışılan bir olay geçtiğimiz haftalarda Sinop'ta meydana geldi.

Sinop' bir Amerikan U- ıçağı düştü. Hangı üsten kalktığı, düşüş nedeni, anlaşılamadı. Gayretle kamuoyunu gözlerinden saklandı uçağın düşüşü... Hatta olay yerine giden gazeteciler uçağa yanaştırılmadılar. Bir takım çevrelerde epey hareketlilik gözlendi.

Hükümet çevreleri bugüne kadar Amerikan üslerinde kesinlikle Türkiyenin kontrolünün varlığından sözediyorlardı. Üslere elkonulduğu, üst üste tekrarlanıyor, Amerikan ambargosu karşısında bunun bir tavır olduğu belirtiliyordu. Fakat hükümet çevrelerinin bu sözlerini Sinop olayı tüm çıplaklığıyla tekzip etti.

Ecevit hükümeti ise, Amerikan Dişişleri Bakanının Türkiye ziyareti sırasında meydana gelen böylesi olayları örtbas etmeye çabaladı. Hatta gazeteler, bir MİT müsteşarının Amerikan elçiliğinde görevli (!) birine bilgiler verdiğini, bu görevlinin CIA ajanı olduğunu ve ülkeden kaçtığını yazdılar. Tek tük ilerici basının dışında, hiçbirşey yokmuş gibi davranılıyor hala...

Amerikan emperyalizminin böylesi casusluk ve içişlerine karışma siyaseti ne dünyada ne de ülkemizde yenidir. Ülkemizin sömürülmesi için ABD emperyalizminin denemeyeceği manevra yoktur. Dünya barışını tehdit etmek halkları köleleştirmek, vesayet altında tutmak onun en temel özelliğidir. İşbirlikçileri de vardır.

MSP'yi kapatmak neyi çözecek? hortlaklar dururken...

Günlük gazeteleri hala meşgul eden ilginç bir konusu var günümüzün. Konu MSP. Belirtilenlere bakılırsa MSP 'dini siyasete alet etmiş'. Buna göre ya suçu işleyen Necmettin Erbakan MSP'den atılacak. Ya da MSP, Erbakanın suçunu kabul ederse kapatılacak. Bugünlerde Erbakan ilgili mercilere hesap verecek.

Şimdi biraz geriye gidelim. Türkiye de iki defa MC kuruldu. İkisinde de MSP yer aldı. Tekelci parababalarının MSP'den pek hoşlanmadıkları, bir gerçek. Buna bile bile evet dediler. Ülkeyi sola teslim etmemek için. Çünkü Erbakan, tekelcilerin kabaran kâr iştahlarına çengel atmak istiyormuş. Yatırımları daha çok devlet kesimine ve kredileri orta sermaye çevrelerine aktarmak istiyormuş.

Tekelcilerin has sözcüsü olan basın, hep Erbakan'la uğraştı durdu. Demokrasi

aşığı oldukları için değil. Hummalı kâr tutkusu için.

Sonuçta yaratılan hava sonuç vermiş gibi.. Erbakan yargılanacak. Dini siyasete alet ettiği ispat edilecek. Türkeş ve Demirel böylece aklanmış olacak. İşte; bizim esas üzerine eğilmek istediğimiz nokta burası. Halkı terör ortamına iten komando sürüleriyle halka kan kusturan MC'nin asıl elebaşıları dururken, Erbakan'a saldırmak niye? Hem

dinin siyasete alet edilmesinin şampiyonluğunda Demirel ve Türkeş, Erbakan'dan geri mi kalıyor?

Biz emekçiler, MSP ye kurulan tuzağa dikkat etmeliyiz bunun asıl hedefinin, işçi sınıfı sosyalistleri olduğunu bilmemizde yarar var. Hatırlayacağımız gibi, 12 Mart döneminde bazı sıkıyönetim komutanları, söz de 'sağa da sola da karşıyız' laflarını haklı göstermek için göstermelik nurcu tutuklamaları yapmışlardı. O günlerin en çok adı duyulan adamı bugün İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı' dır. 12 Martın ne derece sağa karşı olduğunu bilmeyenimiz yok.

Emekçilerin bu konudaki birinci talebi kanlı olayların baş sorumlusu, faşist terörün kaynağı MHP'nin kapatılmasıdır.

Hortlaklar dururken, ibrikçilere gözdağı vermek hiçbirşeyi çözmez...

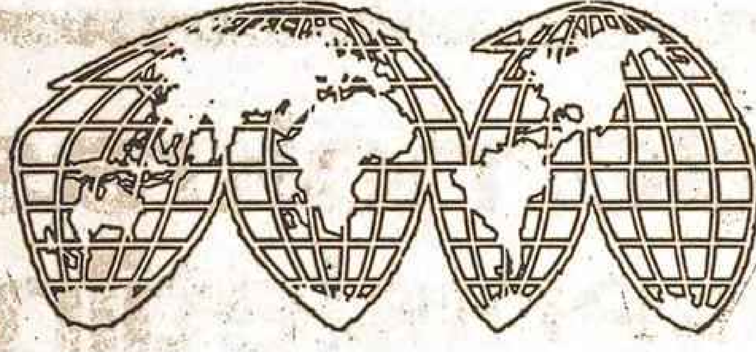
KIBRIS SORUNU EMPERYALİZMİN İSTEDİĞİ BİÇİMDE ÇÖZÜLMEK İSTENİYOR

Yeni hükümetin işbaşına geçmesinden bu yana Kıbrıs sorununun çözümü için yoğun çabalar gözleniyor. Bu çabalar şöyle özetlenebilir;

- Kendi kendine Kıbrıs Türk Federe Devleti adını veren ve dünyada Türkiye'den başka hiçbir devletin tanımadığı gayri meşru kuruluşun temsilcileri Türkiye'ye geldi. Bu temsilciler Ecevit tarafından kabul görerek görüşmeler yapıldı. Bu görüşmeler sonunda Kıbrıs'ın iki emekçi halkının yurtlarını emperyalizmin istediği biçimde bölen bir haritanın ortaya çıktığı ve bunun Yunanistan ve ABD'ye sunulacağı açıklandı.

Bu gayri meşru kuruluşun yöneticileri Türkiye'den ayrılır ayrılmaz ABD emperyalizminin Dışişleri Bakanı Vance Türkiye'ye geldi. Vance daha önce de Kıbrıs yüzünden Türkiye ve Yunanistan'ın aralarının gerginleştiği 1967 yılında o zamanki ABD başkanı Johnson tarafından Türkiye'ye gönderilmişti. Bu ziyaretin amacı şüphesiz Kıbrıs konusundaki emperyalist planın görüşülüp tartışılması idi. Vance Türkiye'deki görüşmelerini bitirir bitirmez Yunanistan'a gitti.
Ecevit Yunanistan Başbakanı Karamanlis'e bir mesaj yollayarak görüşme talebinde bulundu. Karamanlis de ön çalışmaları iyice hazırlandıktan sonra böyle bir görüşmeye hazır olduğunu açıkladı. Yani önce uzmanlar görüşsün, Kıbrıs'ı nasıl bölüşeceğiz anlaşsınlar, sonra biz görüşür, ve bunu ilan ederiz demek istedi.

Önümüzdeki günler Kıbrıs sorunu açısından hızlı gelişmeler göstereceğe benzemektedir. Bu gelişmelerin Kıbrıs'taki ve bölgedeki halkların çıkarlarına uygun olmasının tek yolu ise emperyalizmin planlarının bozulmasından geçmektedir.

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

AMERİKAN BOMBARDIMANLARI LAOS TOPRAKLARINI AY YÜZEYİNE DÖNDÜRMÜŞ!

Laos Asya'da küçük bir ülke. Yakın bir zamana kadar bu ülke Amerikan emperyalizminin kuklası yöneticiler tarafından idare ediliyordu. Ve ülkede onbinlerce Amerikan askeri bu yönetimi korumak için nöbet bekliyordu. Laos halkı bu duruma tahammül etmedi. Uzun bir savaştan sonra ABD askerleri işbirlikçi Laos'luları da yanlarına alıp defolup gittiler. Ama gitmeden önce de Laos kurtuluş kuvvetlerini yenmek için ellerinden geleni yaptılar. Bu amaçla Laos topraklarına o kadar çok bomba attılar ki, ülke toprakları ay yüzeyine döndü.

Ay yüzeyi çöllerle, ve sönmüş yanardağ volkanlarıyla kaplı. Laos toprakları da böyleymiş şimdi. Ama bu topraklarda yaşayan insanlar tarlalarını terketmemiş. Gündüz kovuklarda, mağaralarda saklanıp, gece tarlalarını sürmüşler. Bu köylüler Amerikalı'ların ülkeden kovulduğu 1973 yılı için "Kovuklardan çıktığımız yıl" diye anlatıyorlar.

1973'ten bu yana yere düşüp, toprağa gömülen fakat patlamayan bombalar toprağı sürerken patlıyormuş arada bir. Şimdiye kadar 267 kişi ölmüş, 343 kişi yaralanmış bu patlamalar sonucunda.

Yani Amerikalı istilacılar kovulmuşlar ama, onlardan kalan dertler daha bitmemiş

Fransa'daki yabancı isciler sınırdısı ediliyor

Kapitalist ülkelerde ekonomi sürekli buhranlar yaşar. Bazan ekonomi hızla gelişir. Fabrikaların üretimi çok artar, işçi bulunmaz olur. İşte bu dönemlerde gelişmiş kapitalist ülkeler Fransası, Almanya'sı, İsveç'i, Belçika'sı yabancı işçi ararlar. Ama kapitalizmin bu dönemi fazla uzun sürmez. Hemen peşinden bir durgunluk çıkar ortaya, üretilen mallar satılamaz olur, fabrikalar üretimi düşürür, bu yüzden işçi çıkarır, işçilerin sayısı çığ gibi artar. Bütün bunlar, fabrikaların sahipleri tek tek kişiler, patronlar olduğu için ve onlar fabrikalarını daha çok kâr elde etmek amacıyla çalıştırdıkları için olur.

İşte şimdi Fransız ekonomisi böyle durgun bir dönem yaşıyor. İşsizlik almış yürümüş. Fransız Hükümeti eskiden ülkeye kabul ettiği yabancı işçileri kapıdışarı edip onlardan boşalan yerlere işsiz Fransızları yerleştirmek istiyor. Fransa'yı terkedecek yabancı işçilere kırkbin lira mükafat vereceğini ilan ediyor. Çalışma izni olmayan işçileri sürek avları tertip ederek yakalayıp sınırdışı ediyor. Polisler sokaklarda Fransız'a benzemeyen kişileri çevirip, hüviyet soruyorlar. Esmer, bıyıklı, kıyafeti, davranışları farklı insanları kolluyorlar. Eğer bu durdurdukları insanlar çalışma izni olmayan yabancı işçilerse yandılar.

Fransız sömürücüleri ve onların sözcüsü Fransız hükümeti bir yandan da ülkedeki işsizliğin gerçek sebebini, yani bizatihi kapitalizmin kendisini gizlemek için gayret sarfediyor. Fransız işçilerine, "siz yabancı işçiler yüzünden işsiz kalıyorsunuz" diyor. Ve onlar da yabancı düşmanlığı yaratmaya çalışıyor. Ama Fransız işçileri bu oyuna gelmiyorlar çoğunlukla. Ve yabancı işçi kardeşleriyle birlikte gösteriler düzenleyerek hükümeti protesto ediyorlar.

MİZAH DEĞİL!..

Hayvanlar mı? yoksa insanlar mı?

Ülkemizde hemen her gün sürek avı şeklinde insanlar öldürülürken, kimileri de hayvanların öldürülmesi konusunda hassasiyetini dile getiriyor. Örneğin geçenlerde ünlü Fransız sinema yıldızı Brigitte Bardot, Kanada'da fok balıklarının avlanıp öldürülmelerine karşı çıktı. Bütün dünya basını bu konuya eğildi. Hatta ünlü yıldızın basın toplantısı BAŞKANLARIN basın toplantılarından fazla ilgi gördü.

İnsanların, hayvan haklarını koruma konusundaki titizliklerine hoşgörüyle bakılabilir. Ama bugün bütün dünyada, emperyalist egemenliğin sürdüğü ülkelerde insanlar diri diri boğazlanır, işkence edilir ve sokak ortasında öldürülürken biz emekçiler bu titizliği biraz yadırgamak zorundayız.

Hayvanlardan önce insanları sevmeği öğrenin.

gerçeğin dili

kıbrıs nato üssü olamaz !

Ecevit başkanlığındaki yeni hükümetin ilk işi Kıbrıs bunalımını , emperyalizmin ve Türk ve Yunan egemen sınıflarının işine gelecek bir çözüme bağlama çabaları oldu.

Bu çözümün özü Kıbrıs'ı gayri resmi olarak Türkiye ve Yunanistan arasında bölmek ve adayı, Amerikan sömürgecilerinin saldırı örgütü NATO'nun üssü haline getirmektir.

Bu plan açıkça uygulanamıyacağı için üstü örtülü bir şekilde sunulmaktadır. Buna göre Merkezi yetkileri çok zayıf bir federal devlet statüsü verilecek olan Kıbrıs'ta hem Türkiye, hem de Yunanistan askeri birlikler bulunduracaklardır. Bu kendi başına buyruk iki federal devlet ve bu federal devletlerin topraklarında da Türk ve Yunan askeri birlikleri bulunması anlamına gelir. Yani Nato'ya bağlı iki ülkenin Kıbrıs'ı paylaşması.

Adadaki Amerikan ve İngiliz üslerine böylece iki Nato ülkesinin üsleri de katılacaktır. Orta Doğu'nun en kritik bölgesinde hem Kıbrıs Türk ve Rum emekçi halkının, hem Arap halklarının hem de Türkiye halkının emperyalizmin yeni askeri üsler kazanması sonucunda menfaatleri zedelenmektedir. Bu gelişme bütün bu halkların emperyalizmden ve daha uzak vadede sömürücü sınıflı toplumun esaretinden kurtulması mücadelesini zorlaştıracaktır.

Kıbrıs'tan bütün yabancı askeri birlikler çekilmeli, İngiliz ve Amerikan üsleri kapatılmalı, Türk ve Rum toplulukları barış içinde yanyana yaşamalıdırlar. Emperyalizm adadan elini çekerse asırlarca yanyana kardeşce yaşamış olan bu iki ulusal topluluk aynı yaşamını tekrar kurabilir. Unutulmamalıdır ki Orta Doğu'nun emperyalizmin çıkarları açısından kritik bir döneme girdiği 1950 yıllarına kadar bu iki halk arasında tek bir düşmanca olay çıkmamıştı.

İŞ, EKMEK, HÜRRİYET, MÜCADELEMİZDE
Gerçek
ONBEŞ GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

EĞİTİM KÖŞESİ

kapitalist toplumda sınıf mücadelesi

Sınıflar, çıkarları ayrı olan insan gruplarıdır ve biz emekçiler bunun bilincindeyiz. Sendika gazetelerinden, çeşitli derneklerde yaptığımız sohbet toplantılarından, sosyalist partilerin yayınlarından ve sözcülerinin konuşmalarından bunu öğrenmiş bulunmaktayız.

Grevler de bizim için çok öğretici olaylardandır. Daha dün, onbinlerce metal işçisi kardeşimizin MESS işverenleriyle nasıl amansız bir mücadele verdiklerini yakından izledik ve gördük ki, patronlar, yani, parababası kapitalistler emekçileri çalıştırdıkları halde, onların sırtından milyonlar kazandıkları halde, çalışanların hakkını vermemek için her çareye baş vuruyorlar.

Patronların en büyük gücü, bütün sermayeyi ellerinde bulundurmalarından doğmaktadır. Fabrikalar, makinalar, hammaddeler onların elindedir. Kanunların pekçoğu patronları korumaktadır. ve bunun için patronlar bize karşı güçlüdürler. Gördük ki, nice patron işçi kardeşlerimizi işten attı, haklarını vermedi ve hükümetler de onlardan yana çıktı.

Ama biz emekçiler de ekonomik haklarımızı patronlardan koparmak için sendikalarımızda örgütlenmekteyiz. Sarı sendikaların karşısına kendi sendikalarımızla çıkıyoruz ve patronlarla pazarlığa oturuyoruz. Haklarımızı almak için gerektiği zaman greve gidiyoruz. Kapitalistler, daha çok zarara girmemek için haklarımızın birkısmını veriyorlar. Ancakh hayat pahalılığı ve bizim ihtiyaçlarımız sürekli arttığı için her iki yılda bir isteklerimizi yeniliyor ve toplu sözleşme yapılmasını istiyoruz. Patronlarla emekçiler arasında süregelen bu mücadeleye ekonomik mücadele adı verilir. Maden-İş'li işçilerin MESS patronlarına karşı verdikleri mücadele bu türden bir mücadeledir.

Ama biz, ücretlerimizin artırılması ve ekonomik haklarımızın sağlanmasıyla kurtulamıyacağımızın da farkına varmış bulunuyoruz.

Çünkü asıl egemenlik, iktidarda olanların elindedir. Kapitalist toplumda ise iktidarda olanlar sömürücü sınıflardan başkası değildir. Onlar iktidarlarını siyaset yoluyla ellerinde tutuyorlar. Bunun için kurdukları partiler var. Meclisleri var ve kanunları onlar yapıyorlar, ülkeyi onlar yönetiyorlar. Biliyoruz ki, bize verdiklerini başka yollardan elimizden almak için her türlü imkanı kullanıyorlar.

Demek ki, toplumun asıl egemeni olmak istiyorsak, tıpkı kapitalistler gibi, kendi partimizin saflarında toplanmalı ve mücadelemizi sürdürmeliyiz. Partimiz, bizim iktidarımızı kurmak için mücadele eden örgütümüzdür ve partimizle verdiğimiz mücadele ise siyasi mücadeledir.

Ancak, gerek ekonomik mücadelemizin ve gerek se siyasi mücadelemizin başarılı olabilmesi için kendi görüşlerimizi, işçi sınıfının dünyaya bakış tarzını en geniş emekçi kesimlerine anlatmak ve benimsetmek zorundayız. Partimizin yayın organları, siyasi sözcülerimiz, sendika önderlerimizin yaptığı konuşmalar, grevlerde dağıttığımız bildiriler, sokaklara yapıştırdığımız afişler, yaptığımız eğitim çalışmaları ve daha pek çok çalışmamız kendi düşüncemizin doğruluğunu ve haklılığını bütün çalışanlara anlatmak ve onları kendi yanımıza çekmek içindir.

Ancak kapitalistler de bizim bu çalışmalarımıza karşılık kendi yalan ve asılsız görüşlerini yaymaya çalışırlar. Radyo, televizyon, büyük gazeteler, resimli roman ve dergiler, gerici filmler ve daha bir çok araç, burjuvaların hizmetindedir ve onların görüşlerini yaymak için kullanılır. Gerici parti liderlerinin konuşmalarından bize nasıl düşmanlık beslediklerini anlamamız çok kolaydır. AP, MSP ve MHP gibi partilerin bizi savunan bir tek sözünü işitmemiz mümkün değildir.

İşte, kapitalistler kendi görüşlerini, biz de kendi görüşlerimizi yaymak için mücadele ediyoruz. Buna ideolojik mücadele denir. Bizim ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelemiz, sınıf mücadelemizdir. Sömürü devam ettikçe bu mücadelemiz sürecektir.

GERÇEK - 15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE
Sahibi: Şinasi SONUÇ * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hamit ÇAYLI * Adres: Başmüsahip Sk. Tan Apartmanı 10/11 Cağaloğlu-- İSTANBUL
Bask. Asal Ofset Bask. tarihi 3.2.1978

ROPÖRTAJ

Gerçek

TÖB-DER GENEL BAŞKANI GAZİOĞLU İLE KONUŞTU

(Konuşan: Diyarbakır GERÇEK Muhabiri)

TÖB-DER GENEL BAŞKANI GÜLTEKİN GAZİOĞLU, SÜRDÜRÜLEN BÖLGE TOPLANTILARI İÇİN DİYARBAKIR'A GELEREK, EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİNE İLİŞKİN SORUNLAR ÜZERİNE BİR KONUŞMA YAPTI.

GAZETEMİZ GERÇEK, YAPILAN BÖLGE TOPLANTISINDAN SONRA GAZİOĞLU İLE BİR KONUŞMA YAPTI:

TÖB-DER Genel Başkanı Gazioğlu bir mitingte konuşurken.

GERÇEK:

4 Şubat 1978'de Demokratik Eğitim Kurultayının toplanacağını söylediniz. Bu kurultaya kimler iştirak edecekler ve TÖB-DER'in bu kurultaydaki beklentileri neler olacaktır?

GAZİOĞLU:

Demokratik Eğitim Kurultayı (DEK)'e TÖB-DER'den başka tüm demokratik kitle örgütleri ve eğitim alanında çok değerli katkılar getiren kişiler katılacaklardır. Delegeler katılacaklardır. Soldaki tüm partiler, 50 parlamenter, bakanlar, Milli Eğitim Bakanlığı'nın çeşitli genel müdürleri, üniversite rektörleri konuk olarak katılacaklardır. Ayrıca Dünya Öğretmen Sendikaları Federasyonu Genel Sekreteri ve FİDEF temsilcileri de kurultaya iştirak edeceklerdir. TÖB-DER in bu kurultaydan beklediği, mevcut eğitim sistemini bilimsel bir eleştiriye tabi tutmak; biçimde ulusal, özde emekçi halktan yana bir eğitim modelinin anahtarlarını ortaya çıkarmak olarak özetlenebilir...

GERÇEK:

Anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede eğitim emekçilerinin ekonomik-demokratik-mesleki yığınsal örgütü olan TÖB-DER'e düşen görevler nelerdir?

GAZİOĞLU:

TÖB-DER üyelerinin, ekonomik-demokratik haklarını savunan bir örgüt olmakla birlikte, anti faşist, anti-emperyalist mücadele içinde kendi konumunda yer tutan bir örgüttür de. Toplumun demokratikleştirilmesi sürecinde görevleri olan bir mesleki örgüttür. Eğitim emekçilerinin emeğini savunan TÖB-DER mücadelesini diğer emekçi kesimlerin, işçi sınıfının mücadelesinden soyutlayamaz. TÖB-DER kendi konumunda bulunan kitle örgütleri ile güç ve eylem birliği kurarak bu mücadeleyi sürdürmek zorundadır.

GERÇEK:

Yeni hükümetten TÖB-DER'in talepleri neler olacaktır?

GAZİOĞLU:

Bu konuda hükümete bir plan çerçevesinde gidilecektir. Ancak acil taleplerimizi şöylece sıralayabiliriz:

- Eğitim emekçilerine grevli-toplu sözleşmeli sendika kurma hakkı verilmelidir.
- Öğrenim özgürlüğü, can güvenliği sağlanmalıdır.
- Danıştay kararları derhal uygulanmalıdır. Keyfi işlemlerle kıyılan, sürülen yönetim görevi alınan öğretmenlerin kayıpları giderilmelidir.
- Eğitim kurumları, özellikle öğretmen yetiştiren kurumlar, faşist kadrolardan kurtarılmalıdır.
- Danıştay kararlarına aykırı biçimde eğitim enstitülerine alınan öğrencilerin, öğrenciliğine son verilmeli; üniversitelerarası seçme sınavlarında alınan puanlar esas alınarak bu kurumlara öğrenci alınmalı; siyasal nedenlerle eğitim enstitülerinden türlü yollarla uzaklaştırılan binlerce öğrencinin kayıpları giderilmeli, kapalı eğitim enstitüleri derhal açılmalıdır.
- Öğretmen liseleri, öğretmen açığı kapanıncaya değin, öğretmen yetiştiren kurumlar haline dönüştürülmelidir.
- Ders programları, ders kitapları bilimsel görüşle ele alınmalı, eğitim, ırkçı-şöven özden arındırılarak demokratikleştirilmelidir.
- Okul ve eğitim yöneticileri; öğretmen, öğrenci ve öğrenci velileri tarafından seçilmelidir.
- Tüm yüksek okullar ve üniversiteler bilimsel, idari ve mali özerkliğe kavuşturulmalı demokratik eğitimin tüm koşulları sağlanmalıdır.
- Öğretmenlik temel yasası çıkarılarak, öğretmenlerin tayin, terfi, maaş, ücret, sicil teftiş, vs. gibi meslek ve özlük hakları yasal güvenceye kavuşturulmalıdır.
- İlkokul öğretmenlerinin askerliklerini öğretmen olarak yapmaları sağlanmalıdır.
- İlkokul öğretmenleri 10.cu dereceden işe başlatılmalı, tavan sınırlandırması kaldırılmalıdır.
- İlk ve orta öğretim öğretmenlerine 1978 yılı için ek ders ücreti olarak ders saati başına en az 85 TL. ödenmelidir.
- Köylerde geçen hizmetlerin 12 ayı 15 ay olarak değerlendirilmelidir.
- Asgari ücret yükseltilmeli ve asgari ücretten hiç bir vergi kesilmemelidir.

Gerçeğe mektup

Okulumuz bir öğrenim kurumu olmaktan çıkmıştır. Kaçınılmaz sonuçlarından biri olarak da okul öğrenimden çok, öğrenciler arasında kavgaların arenası durumuna getirilmiştir

tirilmiştir. Sınıflarında ders görmekte, öğretmenlerini beklemekte olan öğrencilerin üzerine dersleri boş olanlarca haçlı seferleri gibi baskınlar düzenlenmektedir. Okul yönetimi Türkiyenin ve Rize'nin koşullarının gözönüne alındığı gerekçesiyle saldıranların da, saldırılanların da okuldan uzaklaştırılmasına karar verildiğini ve konunun üst disiplin kuruluna havale edildiğini bildirmiştir.

Kanaatimizce sorunun nedenleri derinlerdedir. Rize Lisesi'nin geçen yıl yüzlerce mezunundan yaklaşık 7-8 kişinin üniversitelere girebildiği okulun geleceği; öğrencisi, öğretmeni ve velileri olarak bizlerin elindedir. Lise ve benzeri okullarda öğretmen yokluğu sürgünlerle arttırılamaz.

RİZE LİSESİ
OKUL AİLE BİRLİĞİ
2. BAŞKAN
Y.Ziya ÖRÜN

Millet ve Memleketimizin her türlü kaba kuvvetin korku ve teröründen kurtarılması için çabalarınızı yoğunlaştırmanızı, her zaman bunun mücadelesini vermeniz için, Halkın yararına, Hakkın müdafaasını yaptığınız sürece tanrının size yardımcı olmasının temennisi ile...

HÜSEYİN ÖRÜN
ISPARTA

GERÇEK GAZETESİ'NE,

Bizler; iş, ekmek, hürriyet ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yılmaz savaşçısı ve sosyalisti, faşistler tarafından hunharca katledilen Seydi Akçan'ın köylüleri olarak...

Seydi Akçan arkadaşımızın mücadelesini ve onun bıkmadan, usanmadan ve yılmadan verdiği sosyalist mücadeleyi sürdürdüğümüzü size yazmayı borç bildik.

Bizler Seydi Akçan arkadaşımızı unutmadık ve onun kararlı, bilinçli ve tutarlı mücadelesini kendimize örnek alarak sosyalizmi ve ideolojik kavgamızı sonuna kadar sürdüreceğiz.

Bizler, Ahmetli'li genç sosyalistler olarak bizi mücadelemizden ne faşist saldırılar, ne de karakol baskıları korkutamaz. Çünki genç sosyalistler biliyor ki, bu mücadelede baskılar, saldırılar, işkenceler vb. elbette olacaktır. Çünki burjuvazi bize iktidarını kolay kolay teslim etmeyecektir.

Yalnız burjuvazi şunu bilsin ki, Seydi Akçan arkadaşımızı aramızdan alsa bile onun mücadelesi bizler tarafından sürdürülecektir.

Seydi Akçan arkadaşımızın anısı mücadelemize ışık tutacaktır.

AHMETLİ'Lİ
GENÇ SOSYALİSTLER

FAŞİSTLERİN PUSUYA DÜŞÜRÜP KATLETTİKLERİ TSİP'Lİ SEYDİ AKÇAN İÇİN ARKADAŞLARININ YAZDIĞI ŞİİR

Vurmak istiyorlardı Seydi Akçan'ı
Çünkü o düşünüyordu proletaryayı
Düşünüyordu yoksulluğu
köylüleri

Düşünüyordu.
Sosyalizmin iktidarını
Vurmak istiyorlardı Seydi Akçan'ı
Çünkü o bir anti-faşistti
o bir anti-emperyalistti

Ve en önemlisi
o sosyalistti
Ve vurdular Seydi Akçan'ı
Tarla dönüşü
pusur kurarak
ve kahpece

Ve vurdular Seydi Akçan'ı
para babalarının
saltanatları
Bozulmasın diye

Ve vurdular Seydi Akçan'ı
Bu düzen devam etsin diye

●

Kahramanmaraş'ın Elbistan kazası, Altınyaprak köyündendi İBRAHİM ÇİÇEK Gaziantepte öğrenciydi. Fabrika beylerine, toprak ağalarına, her türlü sömürücü vurguncularа, faşistlere gericilere karşı kavga veren yiğit bir sosyalist idi O.

İsviçre'deki Türkiyeli ilericiler ona ağıt yaktılar:

ÇİÇEK açmış eğribucak çölü
Dökülen kanlar taşırdı gölü
Çözüldü Nurhak dağının buzu, yürüdü seli
İnler, çağlar, İbrahim Çiçek diye diye.

Dur desem durmayacak ki
SOSYALİZM böyle insan vurmayacak ki
Faşizm böyle sürmeyecek ki
İntikam alınacak İbrahim Çiçek diye diye.

Faşizme lanet kana kana
Kardeşimdir kim ki işçiden köylüden yana
Nasıl kıydılar bu yurtsever cana
Sorulacak hepsi İbrahim Çiçek diye diye.

İbrahime faşizmin ağını kurdular
Vahşice her yanına vurdular
Düşmanlar ise seyirci durdular
Birlik olalım İbrahim Çiçek diye diye.

Gel kardeşim böyle inan
Devrimcidir omuz omuza olan
Biliyoruz düşman kahpe bir yılan
İşçi köylü geliyor İbrahim Çiçek diye diye.

Tıkacağız faşizmi inine
Son vereceğiz sömürü düzenine
Dökeceğiz hepsini ceyhan ile Nergele çayına
Boğacağız dökdükleri kanda İbrahim Çiçek diye
diye...

İSVİÇREDEKİ İLERİCİ TÜRK
İŞÇİLERİ ADINA
ALİ YILDIZ

yaşa LENİN

/LENİN, BİR ÇOCUĞUN KALBİNE SIĞACAK KADAR MÜTEVAZİ VE DÜNYAYI DOLDURACAK KADAR YÜCEDİR...
EĞER LENİN BU KİTABA SIĞMADIYSA BU ONUN, HAYAT KADAR ZENGİN VE DERİN OLUŞUNDANDIR/

Özgürlüğe susamış halkların yücelerde dalgalandırdıkları bayrakların üzerinde Lenin'in sözlerinin yer aldığı çağımızda, onun hayatını bilmek, mücadelesini tanımak bizler için yararlı olacaktır daima. Lenin adı, zalimliğin timsali Çar düzeninin yıkılması, Sovyet devriminin zaferi, işçi sınıfı biliminin yeni ufkunu belirleyen, sonsuzluğa dek yaşayacak bir bayraktır. Bu bayrağı dünya işçi sınıfı hareketi bugüne değin hiçbir zaman yere düşürmedi. Aksine, her geçen gün dünyanın birçok yöresinde yeni yeni kalelere dikilmekte...

Haziran Yayınları'nın yeni kitabının adını duydunuz mu?

Sovyetler Birliği'nde orta seviyeli okullarda ders kitabı olarak okutulmakta olan bu kitabın çevirisi YAŞA LENİN adıyla yayımlandı bugünlerde.. İnsanlığın her zaman coşkuyla andığı büyük insan, önder, devrimci Lenin'in yaşamı hikaye ediliyor bu kitapta.

Biz Türkiyeli emekçiler Lenin'i, Rus işçi sınıfını zafere götüren ve dolayısıyla evrensellik kazanan pusulamız olarak biliyoruz ve onu izlemekten biran bile geri durmayacağız.

YAŞA LENİN'i okuduktan sonra bu inancımız daha bir pekişecek. Sovyet Devrimi'nin hangi fedakarlıklar üzerine yükseldiğini, o devrimi yöneten Parti'nin çelik disiplinini yakından öğrenmek fırsatını bulacağız. Gününün işçi sınıfına hizmet etmeyen hiçbir dakikası olmadığını bu kitabın

kahramanlarından öğreneceğiz.

Gökyüzünü fethetmeğe çıkan Paris Komünarlarının anısını yaşatarak, 1905 Kanlı Pazar'ının hıncını yüreğinin ta derinliklerinde duyarak Çarlığın üzerine yürüyen Lenin ve partisi ve işçi sınıfı bugünkü Sovyet Devleti'nin ilk temellerini işte bu fedakarlıklar üzerine oturtmuştu.

İnsanlığı derinden etkileyen, gözyaşartıcı yaratıcılıkların ve destanların yazıldığı bu dönemin en güzel hikayesini YAŞA LENİN kitabında sarsıla sarsıla okuyacaksınız.

Bu yılın kitap olayı şüphesiz YAŞA LENİN olacaktır.

Her yaşta, her düzeyde, genç yaşlı herkese hararetle salık veririz.

DİSK'in DENİZLİ'deki İLK GREVİ

Grev çadırı ilericilerin, sosyalistlerin uğrağı..

denizli tekstil işçilerinin mücadelesi her gün biraz daha gelişiyor

Denizli'de Ali Tonkul Dokuma Fabrikası işçileri işveren ve sarı sendika çemberini kırarak DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası çatısı altında örgütlenme mücadelesi verdiler ve bu mücadelelerinde başarılarını, Toplu iş sözleşmesi yetkisinin Tekstil Sendikasının alması ile noktaladılar. İşverenin işten atma tehditleri ve hürtürlü baskıları sendika yöneticilerinin de tutarlı mücadelesi ile böylece boşa çıkarıldı.

Ali Tonkul Dokuma Fabrikası işçileri yıllardır insanlık dışı yöntemlerle günde 12 saat çalıştırılıyorlar ve işverenin , bütün sömürücüler gibi baskısı ile asgari ücrete dahi layık görülmüyorlardı . Ayrıca işçilerin alın terlerini insafsızca sömüren Ali Tonkul işvereni işçilerin ücretlerini canı istediği zaman ödüyor ve günlerce işçilerin ücretlerini ödememekte direniyordu.

Ali Tonkul Fabrikasında çalışan 45 kararlı işçi sınıf mücadelesinin gerektirdiği gibi birleşerek DİSK'e bağlı Tekstil sendikası çatısı altında kenetlendiler.. Ve Denizli'de ilk defa DİSK'e bağlı bir sendikanın yetki almasını sağladılar. Onların bu kararlı mücadeleleri sonucu işçileri bir köle gibi gören işveren daha da hırçınlaştı. İşçilerin kanuni hakkı olan 8 saat çalışmalarını talep eden sendika yetkilileri ve işçi temsilcilerinin, bu isteğini reddetti.

Tekstil işçileri fabrika önünde.

Ali Tonkul Fabrikası işvereni; yıllardır işçileri 12 saat çalıştırmasının yanısıra fazla mesai, asgari ücret dahi vermediği işçilerin hiçbir kanuni hakkını tanımayacağını söylüyor, baskı ve tehditlerle işçileri bu mücadeleden vazgeçireceğini hesaplıyordu. Ama bütün düşünceleri boşa çıktı. Kararlı işçiler "açlık, işsizlik pahasına da olsa köle olmayı kabul etmeyeceğiz, işçi sınıfının bir parçası olan bu onurlu mücadelemizi , sürdüreceğiz" diye haykırdılar. Ve 8 Ocak günü hep birlikte greve başladılar. Bu grev aynı zamanda DİSK'e bağlı bir sendikanın Denizli'de yürüttüğü ilk grevdi. Ve işçilerin sınıf mücadelesinin bir parçası olan bu grev işçi sınıfı sosyalistlerin yakın desteği ile mutlaka başarıya ulaşacak ve Denizli'de diğer işyerlerindeki bütün işçilere örnek olacaktır.

BİZ EMEKÇİLER İÇİN AYRI BİR GEÇİM İNDİRİMİ UYGULANMALIDIR

Biz işçiler, emekçiler ve memurlar, kısacası, geçimini çalışarak kazanan maaşlı ve ücretliler, patronlar tarafından sömürüldüğümüz yetmiyormuş gibi, bir de kazancımızın büyük bir bölümünü vergi olarak devlete ödemekteyiz. Devlet bizim kazancımızın ne kadar olduğunu bildiği için, daha ücretimizi verirken vergisini keser ya da patronlara kestirir. Tüccarlar ve özellikle büyük patronlar, kazançlarını kendileri bildirirler ve böylece verecekleri verginin miktarını da kendileri tayin ederler. Bu büyük bir haksızlıktır ve patronlar açıkça korunmaktadır.

Kaldı ki, bizim gelirlerimizin kaynağı emeğimizdir. Patronların gelirlerinin kaynağı ise sermayeleridir. Yani; biz emekçiler çalışarak geçimimizi kazanırken, patronlar gelirlerini çalışmadan elde ederler. Emek gelirleri ile sermaye gelirleri arasında büyük bir fark vardır.

Herkes bilir ki, patronlar vergi kaçırırlar ama geliri belli olan biz emekçilerin böyle bir şansı yoktur. Bu nedenle önce, bizim gelirlerimizle sermaye gelirlerinin birbirinden ayrılması gerekir. Ve yine bu nedenle, bizim gelirlerimiz farklı ölçülere vurularak vergilendirilmelidir.

Bugün asgari ücret 3300 liradır. Bu ücretten sigorta ve vergi payları kesildikten sonra elimize geçen para 2189 liradır (3 çocuklu bir aile için) Bugün bu parayla geçinmek mümkün değildir. Asgari ücretin yükseltilmesi için verdiğimiz mücadele bir yana, asgari ücretten vergi kesilmemesi için de mücadele vermemiz gerekmektedir.

Asgari ücret ile asgari geçim indirimi aynı şeydir. Çünkü, her ikisinin hesaplanmasında, bir işçi ailesinin aylık yaşama giderleri esas alınır. Halbuki bugün asgari geçim indirimi yani vergi kesilmiyen gelir olarak üç çocuklu bir aileye ayda 570 lira hak tanınmaktadır. Bu parayla geçinmenin mümkün olmadığını herkes biliyor.

İşte biz emekçiler bunun için;

-Asgari ücretin, insanca yaşamamıza yetecek kadar olmasını savunuyor ve bunun için mücadele veriyoruz.

-Ayrıca, asgari ücret bizim yaşamamız için şart olan gelir olduğundan da, bu gelirimizden vergi kesilmemesini savunuyor ve bunun mücadelesini veriyoruz. Ve biz diyoruz ki, en az geçim indirimi 6000 liradan düşük olmamalıdır.

-Bütün bunların yanında biz haksız vergilendirmenin önüne geçilmesini istiyor ve emek gelirleriyle sermaye gelirlerinin ayrı ayrı ölçülere göre vergilendirilmesini talep ediyoruz. Bugün devletin vergi gelirlerinin yarısından fazlasını biz emekçilerin ödediği vergiler oluşturmaktadır. Halbuki, üretilen servetlerden aslan payını alanlar, yani sermayedarlar, kazançlarının çok altında vergi vermektedirler. Bu eşitsizliğe tez elden son verilmeli ve asgari geçim indirimi 6000 liranın üstünde tutulmalıdır.

İZMİT'TE FAŞİST SALDIRILAR SÜRÜYOR

(İZMİT, Özcan Bayraktar bildiriyor)

Tahrip edilen muhasebe bürosu...

TSİP Kocaeli üyelerinden Feyzullah Toros'un işyerine 14/1/1978 cumartesi gecesi saat 22.30 sularında patlayıcı madde atılması büyük hasara yol açmıştır.

Olaydan sonra bir basın toplantısı yapan Feyzullah Toros şunları söylemiştir;

"Ülkemizde ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere yöneltilen saldırıların sonu gelmek bilmiyor. Aslında bu saldırıların amacı bizler için hiç de yabancı değil. Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkın yükselen devrimci mücadelesinden korkanların bu mücadeleyi sindirme amacını güttükleri halkımız, tarafından biliniyor artık. Tekelci sermayenin ve çıkarları onun yanında olmasını gerektiren diğer sermaye gruplarının FAŞİZM istemiyle başvurdukları son çarelerdir bunlar.

İZMİT BELEDİYESİNDE KIYIM

Fotoğrafta işten atılan işçi ve memurlar görülüyor.

İZMİT'in AP'li Belediye Başkanı göreve başlar başlamaz Belediyede çalışan ilerici yurtsever, devrimci işçileri ve memurları işten atmaya başlamıştır.

Sol-sosyal demokrat olan eski belediye başkanı Erol Köse'nin çeşitli delege oyunlarıyla ön seçimi kaybettirilmesini protesto eden, CHP'li seçmenlerin büyük bir çoğunluğu sandık başına gitmeyince belediye başkanlığı AP adayı Cevdet Bağdat kazanmış ve başkan koltuğuna oturur oturmaz ilerici, devrimci işçi ve memurların işlerine son vererek yerlerine faşist komandoları almaya başlamıştır. Bugüne kadar 28 işçi 44 memur işten atılmıştır. İşten atma işleminin devam edeceği ortadadır.

Bu olaylar üzerine DİSK'e bağlı Genel İş ve Tüm-Der olayı protesto etmişlerdir. Genel-İş Sendikasından yapılan açıklamaya göre işten atılanlar işe alınmazsa greve gidilecektir.

Doğu'da halkın sağlığı ile oynanıyor

Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesi'nde öteden beri dönen dolaplar, Doğu'da halkın sağlığı üzerine oynanan oyunları günyüzüne çıkarıyor. Bilindiği gibi Diyarbakır, sosyalizasyon bölgesinde bulunan illerimizden biridir. Ve bu illerde sağlık hizmetlerinin parasız olması bir zorunluluktur. Buna rağmen Diyarbakır Tıp Fakültesi hastanesinde hastalardan para sızdırılmakta, ücretsiz hiçbir sağlık hizmeti yerine getirilmemektedir. Sızdırılan bu paralar, doktorlar tarafından paylaşılmaktadır. Ganimetlerden en üst seviyedeki yöneticiler şüphesiz daha fazla pay almaktadırlar.

Örneğin, öğretim üyeleri ayda 7.500 TL alırken eğitim emekçisi asistanlara 700 TL verilmektedir.

Paranın bu şekildeki paylaşımından başka, hastahane ve fakülteye alınacak olan araç ve gereçlerin alımında da büyük yolsuzluklar yapılmaktadır.

Şöyle ki:

Alınacak olan araç ve gereçler için çeşitli firmalarca teklifler verilmektedir. Yetkililerin en ucuz teklifi kabul etmeleri gerekirken aksi yapılmakta ve en yüksek teklif kabul edilmek suretiyle şirket sahibiyle kâra ortak olunmaktadır.

15.12.1976 yılında verilen tekliflerden birine göz atalım. (Tektronik pilli ceryanlı bed-side monitor. Komple elektrotlarıyla) alımı için Evliyazade firması 52.000 TL, Tercan Ticaret 58.400 TL, Metsan Ticaret ise 139.000 TL'lık tekliflerde bulunmuşlar ve yetkililer bu cihazı Metsan Ticaret'ten almayı uygun bulmuşlardır. (B/10' no'lu fatura)

Üstelik bu yolsuzluklara katılmayı red deden anbar memuru Ömer Karakaş'ın görevine son vermekten de çekinilmemiştir.

Diyarbakır emekçi halkı ve ilerici kuruluşlar bu yolsuzlukların peşini bırakmıyacaktır.

31 aralık Kırıkkale direnişini unutmayalım

Kırıkkale metal işçileri Meclis önünde.

Geçen yıl Kırıkkale'deki metal işçileri, ekonomik demokratik talepleri uğruna 31 Aralık günü direniş başlatmışlardı. Sarı sendika-MC ortaklığı bu direnişi geçen yıl 12 Ocak'ta kırmayı başardılar.

Kırıkkale metal işçileri, birlik ve örgütlenme yolunda bu direnişten çok şey öğrendiler.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Kırıkkale İlçe Örgütü direnişin yıldönümü dolayısıyla bir bildiri yayınladı.

Bildiride özetle şöyle deniyor:

KARDEŞLER;

Aralık 1977'de oynanan oyunlar şu günlerde yine oynanıyor. 440 sayılı yasaya dayanarak, memur kardeşlerimizi bizden koparmak için, ödeme yapıyorlar ve bunu bizlerden gizlemeye çalışıyorlar. Ancak ne parababaları ne de onların uşakları sarı sendikacılar bizi bu hakkımızı almaktan alıkoyamazlar, bu hakkımızı almak için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Ve işte işçi-memur ayrımı yapanlara cevabımız. Tüm çalışanların Grevli-Toplu Sözleşmeli sendika hakkı için mücadelelerini savunuyor ve destekliyoruz.

VE BİZ bugün 31 Aralık 1977'den daha örgütlü, daha bilinçli, daha kararlıyız. Bugün biliyoruz ki, bu sarı sendikacıları alaşağı edip sendikamızı sınıf sendikası haline getirmedikçe ve bununla beraber işçi sınıfının parababalarına karşı verdiği partisinin öncülüğündeki SİYASİ İKTİDAR mücadelesine katılmadıkça Türkiye Sosyalist İşçi Partisi saflarında bu kapitalist sömürü düzenine son vermedikçe kurtuluş yok bize. KURTULUŞUMUZ SOSYALİZMDEDİR.

YAŞASIN ŞANLI 31 ARALIK DİRENİŞİMİZ!